

Arrest

nr. 195 610 van 28 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 februari/maart 2017 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, treedt op 1 juni 2006 in België in het huwelijk met M.V., een Belgische onderaan.

Op 6 november 2006 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Verzoekers zoon komt zich vanuit Turkije bij verzoeker voegen.

Op 3 september 2012 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 5 juni 2014 wordt het huwelijk nietig verklaard.

Bij arrest van het hof van beroep te Gent van 11 februari 2016 wordt het beroep tegen dit vonnis ongegrond verklaard.

Met een schrijven van 12 oktober 2016 wordt verzoeker uitgenodigd om informatie mee te delen en wordt hem meegedeeld dat er een onderzoek is naar het behoud van zijn verblijfsrecht in België in het bijzonder op basis van artikel 74/20, § 2 en § 3 van de vreemdelingenwet en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Op 14 januari 2017 wordt dit schrijven ter kennis gebracht aan verzoeker.

Verzoeker dient een stukkenbundel in.

Op 21 maart 2017 (de bestreden beslissing vermeldt vooraan 21 februari 2017 maar achteraan 21 maart 2017) neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

"S., A.
geboren te Y. op (...)1970
adres : (...)
nationaliteit: Turkije

Mijnheer de burgemeester,

Er wordt een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene(n) - zonder een bevel het grondgebied te verlaten - op basis van Artikel 74/20§2 van de wet van 15.12.1980 (Vreemdelingenwet of VW) "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met zijn land van herkomst."

Betrokkene trad op 07.10.1993 te Turkije in het huwelijk met T. (meisjesnaam), Z. Tijdens dit huwelijk werd het echtpaar in 1994 ouder van een zoon (B.) en in 1997 van nog 2 tweelingzonen (B. – B.). Op 27.06.2001 scheidde het koppel uit de echt (in Turkije). Op 11.03.2002 kwam betrokkene vervolgens zonder enige binnenkomstdocumenten aan in België en verklaarde zich op 12.03.2002 vluchteling. Gelet dat hij niet opdaagde voor een interview werd de hoedanigheid van vluchteling hem op 30.04.2002 geweigerd met een bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Betrokkene gaf hier geen gevolg aan en trad op 20.05.2006 in het huwelijk met een 6 jaar oudere Belgische onderdaan genaamd V., M. (RR. xxx), inmiddels had hij een geldig paspoort voorgelegd ter staving van zijn identiteit. Op 03.06.2006 diende hij een aanvraag tot vestiging in (bijlage 19) teneinde zich bij zijn nieuwe echtgenote te vestigen op basis van het toenmalige Art 40 VW, ten gevolge werd hij dezelfde dag in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 06.11.2006 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen en ingeschreven in het Bevolkingsregister (B.R.). Op 28.01.2008 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haar akkoord om de oudste zoon op basis van het art 40 VW in het bezit te stellen van een visum type D teneinde zijn Belgische stiefmoeder te vervoegen. Op 12.10.2008 wordt de betrokken met zijn zoon ingeschreven op een ander adres dan Mevr V. Op 25.11.2011 werden de jongste zonen, op basis van art 10 in het bezit te gesteld van een D-visum teneinde hun vader te vervoegen. In tussentijd was de betrokkene op 13.11.2008 in het bezit gesteld van een C-kaart (thans geldig 16.10.2018). De oudste zoon heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, de overige zonen zijn heden in het bezit van een onbeperkt verblijfsrecht (B- kaart). Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de eerste echtgenote / moeder van de kinderen na een kort verblijf in België thans in Turkije verblijft (zij werd gerepatrieerd). Op 03.09.2012 scheidde de betrokkene uit de echt van zijn 2e echtgenote (overgeschreven in de registers 07.01.2013).

Op 11.02.2016 heeft het Hof van Beroep van Gent (2014/AR/2489) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 05.06.2014 (AR 13/2568/A) bevestigd en heeft zo het huwelijk van betrokkene dd. 20.05.2006 met mevrouw V. vernietigd wegens schijnhuwelijk. Dit houdt in dat het huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien door het vonnis het huwelijk ex tunc vernietigd werd heeft het huwelijk en zodoende ook het verblijfsrecht van betrokkene, nooit bestaan. De betrokkene heeft de Belgische regels tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit het bovengenoemd vonnis en arrest. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd.

In het kader van een onderzoek naar het eventuele behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 12.10.2016 gevraagd (betekening op 14.01.2017) alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ er kennis van heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten, en dit op basis van de artikelen 74/20 §2 en §3 VW. Op 19.01.2017 werden de volgende documenten via de Stad Gent overgemaakt:

Documenten m.b.t. de integratie van de kinderen;

-Kopie Belgische identiteitskaart S. B. + kopie verblijfstitels S. B. + B.

-Verklaring P. B. (op datum van 13.01.2017 + gehandtekend) : kent de familie S. in hoedanigheid van huurder van zijn appartement in Gent waarvan de overeenkomst stipt wordt nageleefd, het zijn vriendelijke nette mensen die goed geïntegreerd zijn, deelnemen aan de culturele activiteiten binnen de Stad en de Nederlandse taal machtig zijn.

-Verklaring B. S. (ongedateerd, niet voorzien van handtekening) : is 6 jaar in België, voelt zich hier erg thuis en loopt hier school, is vorige maand Belgisch kampioen gewichtheffen geworden, vraagt op de hoogte te worden blijven gehouden over de stand van zaken van zijn dossier.

-Verklaring T.G. Voorzitter Gewichtheffersverbond (op datum van 10.01.2017 + gehandtekend) getuigenis omtrent de maatschappelijke en sportieve meerwaarde van de zonen B. en B.

-Attest van inschrijving dd. 09.01.2017 als regelmatige leerling B. S. en B. S. voor het schooljaar 2016 - 2017 Provinciaal Instituut voor Haartooi en Schoonheidszorgen in Gent + kopies studentenkaarten.

-Kopie arbeidersovereenkomst tussen SAS Automotive Systems en S. B., onbepaalde duur vanaf 17.05.2016.

-Loonfiche S. B. oktober 2016 met opzeggings - en sluitingspremie. + loonfiche november 2016

-Kopie certificaat dd. 24.10.2015 deelname S. B. en B. Vlaams kampioen gewichtheffen

-Attest van inburgering B. S. Nederlands Tweede taal Niveau A1 Breakthrough + Maatschappelijke Oriëntatie.

-Attest Secundair onderwijs oriënteringsattest A S.B. dd. 30.06.2010.

De verklaring dat betrokkene een goede huurder is, deelneemt aan culturele activiteiten en het Nederlands machtig is betreft een algemene bewering waar geen begin van bewijs wordt geleverd en waardoor de feitelijkheid en waarachtigheid van de verklaring weinig controleerbaar is. Het feit dat de huurovereenkomst op een correcte wijze zou worden nageleefd bewijst echter geen bijzondere integratie maar een vanzelfsprekendheid. Wel blijkt dat de betrokkene en zijn gezin op goede voet staan met hun verhuurder / eigenaar van hun appartement en worden ervaren als vriendelijke mensen. De documenten tonen verder aan dat de kinderen studeren en werken, uitblinken in de sport (kampioenen gewichtheffen) en dat het oudste kind de Belgische nationaliteit verwierf. Al zijn kinderen zijn meerderjarig. Ook de kinderen die niet de Belgische nationaliteit hebben, hebben duidelijk hun leven in België opgebouwd. Zij hebben ook geen schuld aan de gepleegde fraude. Hieruit volgt dat hun verblijfsrecht ongemoeid wordt gelaten. Het geheel van documenten voorgelegd staan de intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht van betrokkene zelf niet in de weg.

Immers, de documenten die werden voorgelegd m.b.t. de integratie van betrokkene zijn de volgende;

-Kopie verblijfstitel C- kaart betrokkene

-Fiche n°28120 bezoldigingen bedrijfsleiders jaar 2016 betrokkene + aanslagbiljet belastingen jaar 2016

-Document oprichting BVBA M. T. op naam van betrokkene dd. 08.06.2016

De kopie verblijfstitel C-kaart van betrokkene is weinig dienstig in het kader van het huidig onderzoek gelet dat deze informatie gekend is bij de DVZ en dit element hier niet in vraag wordt gesteld. Het verblijfsdocument geeft geen enkele kijk op de sociale en culturele en andere integratie van de betrokkene. De documenten 'fiche bedrijfsleiders' en 'oprichting BVBA' duiden erop dat betrokkene een zaak heeft opgestart in België en dat getuigt van ondernemingszin. De BVBA M. T. werd pas op

09.06.2016 opgericht. Een businessplan of een indicatie van de omzet van het verblijf liggen niet voor. Het verblijf heeft geen werknemers in dienst. In hoeverre de betrokkene in het zijn onderhoud kan voorzien door inkomsten uit deze BVBA is niet duidelijk. Er ligt een document voor "rémunérations des dirigeants d'entreprise voor het jaar 2016" waaruit afgeleid kan worden dat zijn BVBA hem periodiek 2000 euro uitbetaalt. Alleen staat niet aangegeven over welke periodiciteit het gaat (maandelijks, per kwartaal,...). We kunnen anderzijds wel een zekere graad van economische integratie en economische onafhankelijkheid veronderstellen gezien de betrokkene zich zeker genoeg voelde om de BVBA op te richten en als zaakvoerder en enige aandeelhouder een groot deel van het maatschappelijk kapitaal inbracht. Maar de betrokkene heden zijn verblijfsrecht laten behouden omwille van zijn economische integratie die voortspoot uit frauduleus verkregen toegang tot de Belgische markt en arbeidsmarkt is de zaken omkeren. Hij werd immers vrijgesteld van de verplichting om een zelfstandige activiteit uit te oefenen met een beroepskaart (en loondienst te verrichten met een arbeidskaart) uitsluitend omwille van het verblijfsrecht dat hij verkreeg door zijn frauduleus huwelijk met Mevr V.

Betrokkene heeft ten gevolge van zijn geveinsde gezinssituatie naast verblijfsrecht eveneens economische voordelen genoten waar hij nooit recht op had. Betrokkenes verblijfsrecht was bij aanvang aangetast door bedrog. De vernietiging van het huwelijk met Mevr V. houdt in dat hij nooit rechten had mogen putten uit het huwelijk. Het zogenaamd gezin dat 'herenigd' diende te worden heeft in werkelijkheid nooit bestaan. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat hij reeds 11 jaar op 'legale' wijze in België verblijft en zich op reguliere wijze economisch geïntegreerd heeft. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt aan de oorzaak van de schade waar hij zich op beroept en hij dient er bijgevolg de gevolgen van te dragen.

Indien betrokkene ervoor opteert zich te hervestiging in zijn land van herkomst lijkt zijn leeftijd (46 jaar) een re-integratie niet in de weg te staan, en kan de Belgische beroepservaring en zijn talenkennis een meerwaarde betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. De betrokkene heeft het overgrote deel van zijn leven buiten België gewoond. Verder liggen geen elementen voor die zijn culturele en sociale banden met zijn land van herkomst illustreren. Overigens liggen, buiten de weinig specifieke getuigenis van P. B., geen elementen van sociale en culturele banden met België duiden voor. Met andere woorden werd niet aangetoond dat de sociale en culturele banden met België sterker zijn dan die met zijn land van herkomst en kunnen deze banden dus ook niet weerhouden worden als beletsel om het frauduleus verkregen verblijfsrecht in te trekken.

Er liggen geen elementen van betrokkens familiale banden in het land van herkomst voor. Dat dergelijke banden, ondanks ons verzoek, niet geduid werden heeft niet als gevolg dat de DVZ automatisch ervan uit zal gaan dat ze niet bestaan. Uit het administratief dossier van zijn eerste echtgenote T., Z. blijkt dat zij op 04.02.2013 aangetroffen werd op het adres van de betrokkene. Zij had zich op verblijfsrechtelijk vlak niet in orde gesteld en werd gerepatriëerd op 12.02.2013. In 2014 en 2016 heeft zij nog aanvragen ingediend voor het verkrijgen van een visum type C in functie van haar Belgische zoon die steeds geweigerd werden. Uit bovengenoemd arrest van het Hof van beroep te Gent (2014/AR/2489) blijkt dat "de moeder en de twee andere kinderen zijn samen vertrokken in Turkije om naar België te komen; de kinderen zijn in België aangekomen einde 2011 op een légale wijze; de moeder is omstreeks dezelfde periode illegaal in Gent aangekomen." En verder stelt de rechter in beroep: "ook het gegeven dat de eerste echtgenote illegaal naar België werd gehaald en dat maximaal werd gepoogd om haar correcte identiteit- waaruit de door de eerste in de schragende motieven aangevoerde 'carrousel' blijkt- te verbergen, bevestigt integendeel het oordeel dat de appellant (= de betrokkene) wel degelijk enkel omwille van het verblijfsrechtelijk voordeel met de tweede geïntimeerde (= Mevr V.) in het huwelijk is getreden." Met andere woorden blijkt uit het arrest de emotionele band tussen de betrokkene en zijn eerste echtgenote. Zij verblijft op heden in Turkije. Er moet rekening gehouden worden met het feit dat zijn in België verblijvende kinderen allen meerderjarig zijn. Deze meerderjarigheid houdt in dat zij juridisch gezien als burgerlijk bekwaam en aansprakelijk beschouwd worden. De gezinscel wordt door deze intrekking van het verblijfsrecht niet geschonden. Deze beslissing wordt daarenboven genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten zodat de betrokkene de kans heeft, indien hij dit wenst, een verblijfsrecht te bekomen op een andere, voor zijn situatie correcte en duurzame, rechtsgrond. Huidige beslissing betreft een gepaste maatregel die in verhouding staat met de gepleegde fraude. Uit het geheel van het dossier blijkt geen beletsel voor het intrekken van het frauduleus verkregen verblijfsrecht van de betrokkene overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel : schending van artikel 74/20, §2 van de Wet van 15 december 1980 en schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1.

Dat overeenkomstig artikel 74/20, §2 Vw. de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van een vreemdeling rekening dient gehouden te worden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

Immers, verzoeker verblijft sedert 2002 in België en is sedert 2006 in het bezit van verblijfsdocumenten, zodat hij reeds 15 jaar in België verblijft, waarvan 11 jaar legaal.

Verzoeker heeft tevens aangetoond dat hij op 8 juni 2016 een zaak heeft opgestart, de BVBA M. T., waarvan hij periodieke betalingen ontvangt.

Dat de bestreden beslissing met betrekking tot de economische integratie van verzoeker opmerkt dat verzoeker inderdaad een zaak heeft opgestart, wat zou getuigen van ondernemerszin en een zekere graad van economische integratie en economische afhankelijkheid, gezien verzoeker zich zeker genoeg voelde om een BVBA op te richten en als zaakvoerder en enige aandeelhouder een groot deel van het maatschappelijk kapitaal inbracht.

Deze economische integratie zou echter geen afdoende reden zou zijn om geen einde te stellen aan zijn frauduleus verkregen verblijfsrecht.

Verzoeker zou immers ten gevolge van een geveinsde gezinssituatie op frauduleuze wijze een verblijfsrecht hebben bekomen en op frauduleuze wijze toegang hebben verkregen tot de arbeidsmarkt, zodat het laten behouden van een verblijfsrecht omwille van de economische integratie de zaken omkeren zou zijn.

Verzoeker wil benadrukken dat hij – volgens verweerder althans – op frauduleuze wijze een verblijf heeft bekomen, doch hij tijdens deze 11 jaar legaal verblijf al het mogelijk heeft gedaan om zich te integreren in de samenleving en ervoor te zorgen dat hij geen belasting zou vorming voor de samenleving.

Verzoeker heeft dan ook gewerkt en heeft recent in juni 2016 een eigen BVBA opgericht.

Dat het dan ook onredelijk is te stellen dat met deze doorgedreven economische integratie geen rekening moet worden gehouden, temeer daar verzoeker en de maatschappij niets kost en hij niet ten laste valt van de overheid.

Integendeel, door zijn tewerkstelling draagt verzoeker sinds jaar en dag bij aan de samenleving door het betalen van belastingen.

De motivering van verweerder is terzake dan ook onredelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 74/20 §2 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt reeds 15 jaar in België te verblijven, waarvan 11 jaar legaal. Hij heeft een BVBA (M. T.) opgestart op 8 juni 2016, zodat hij economisch geïntegreerd is. Hij heeft tijdens de 11 jaar legaal alles in het werk gesteld om zich te integreren in de Belgische samenleving.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing een einde stelt aan het verblijfsrecht van verzoeker' op basis van artikel 74/20 §2 van de vreemdelingenwet, dat stelt:

§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoeker betwist de fraude niet, m.n. zijn schijnhuwelijk met mevrouw V. Bij eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat de verwerende partij op basis van alle relevante informatie aanwezig in het administratief dossier tot haar besluit is gekomen. Zo werd onder meer rekening gehouden met de integratie van verzoeker:

" (...) We kunnen anderzijds wel een zekere graad van economische integratie en economische onafhankelijkheid veronderstellen gezien de betrokkene zich zeker genoeg voelde om de BVBA op te richten en als zaakvoerder en enige aandeelhouder een groot deel van het maatschappelijk kapitaal inbracht. Maar de betrokkene zijn verblijfsrecht laten behouden omwille van zijn economische integratie die voortspoot uit frauduleus verkregen toegang tot de Belgische markt en arbeidsmarkt is de zaken omkeren. Hij werd immers vrijgesteld van de verplichting om een zelfstandige activiteit uit te oefenen met een beroepskaart (en loondienst te verrichten met een arbeidskaart) uitsluitend omwille van het verblijfsrecht dat hij verkreeg door zijn frauduleus huwelijk met Mevr V."

Verzoeker is het kennelijk oneens met deze motieven maar slaagt er niet in deze te weerleggen. Verzoeker kan toch moeilijk betwisten dat hij inderdaad zélf actief heeft bijgedragen aan de huidige situatie door minstens de Belgische overheid te misleiden door zijn frauduleus huwelijk. Bovendien slaagt verzoeker er op generlei wijze in een culturele of sociale integratie aan te tonen.

Zijn zonen daarentegen, die geen actieve deelname hebben aan de situatie, worden om die redenen ongemoeid gelaten:

"Al zijn kinderen zijn meerderjarig. Ook de kinderen die niet de Belgische nationaliteit hebben, hebben duidelijk hun leven in België opgebouwd. Zij hebben ook geen schuld aan de gepleegde fraude. Hieruit volgt dat hun verblijfsrecht ongemoeid gelaten wordt."

Verzoeker is 46 jaar en heeft het grootste deel van zijn leven in het land van herkomst verbleven. Zijn opgebouwde beroepservaring kan hij inderdaad ten bate van de Turkse arbeidsmarkt aanwenden.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker nog sterke familiale banden heeft met Turkije, m.n. zijn eerste echtgenote, mevrouw Z. T., moeder van zijn kinderen. Zij werd op 4 februari 2013 in illegaliteit aangetroffen op het adres van verzoeker en werd gerepatriëerd op 12 februari 2013. In 2014 en 2016 heeft zij nog visumaanvragen ingediend in functie van haar Belgische zoon, die steeds geweigerd werden. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent blijkt verder dat:

"de moeder en de twee andere kinderen zijn samen vertrokken in Turkije om naar België te komen; de kinderen zijn in België aangekomen einde 2011 op een legale wijze; de moeder is omstreeks dezelfde periode illegaal in Gent aangekomen." (...) Ook het gegeven dat de eerste echtgenote illegaal naar België werd gehaald en dat maximaal werd gepoogd haar identiteit te verbergen, bevestigt integendeel het oordeel dat appellant (verzoeker) wel degelijk enkel omwille van het verblijfsrechtelijk voordeel met mevrouw V. in het huwelijk is getreden."

Verzoeker betwist de emotionele band tussen hem en mevrouw T. die in de bestreden beslissing wordt beschreven niet.

Bovendien is het inderdaad zo dat zijn kinderen allen meerderjarig zijn, zodat zij geacht kunnen worden in te staan voor hun eigen levensonderhoud. Zij zijn burgerlijk bekwaam.

Gelet op de totaliteit van de aangehaalde elementen is verwerende partij op redelijke wijze tot het besluit gekomen dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker fraude heeft gepleegd die heeft bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf en dat de toegekende machtiging of toelating tot verblijf daarom kan worden ingetrokken. Verzoeker maakt niet

duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2.

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoeker voert aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Verzoeker meent dat de verwerende partij bij het in overweging nemen van deze elementen op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan. Verzoeker wijst erop dat hij reeds 15 jaar in België verblijft, waarvan 11 jaar legaal. Tevens heeft hij aangetoond dat hij op 8 juni 2016 een zaak heeft opgestart, waarvan hij periodieke betalingen ontvangt. Verzoeker wijst erop dat over zijn economische integratie gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing maar dat hierover wordt gesteld dat deze economische integratie geen afdoende reden zou zijn om de bestreden beslissing niet te nemen, omdat hij omwille van een geveinsde gezinssituatie op frauduleuze wijze een verblijfsrecht heeft bekomen en op frauduleuze wijze toegang heeft verkregen tot de arbeidsmarkt, zodat zijn verblijfsrecht niet kan behouden blijven omwille van de economische integratie. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij tijdens zijn 11 jaar legaal verblijf al het mogelijke heeft gedaan om zich te integreren in de samenleving en ervoor te zorgen dat hij geen belasting zou vormen voor de samenleving. Hij heeft gewerkt en recent in juni 2016 zijn eigen BVBA opgericht. Verzoeker meent dat het dan ook onredelijk is te stellen dat met deze economische integratie geen rekening moet worden gehouden, te meer daar hij de maatschappij niets kost en hij niet ten laste valt van de overheid. Integendeel, door zijn tewerkstelling draagt hij sinds jaar en dag bij aan de samenleving door het betalen van belastingen.

3.1.3.3. Het door verzoeker betwiste motief inzake zijn economische integratie luidt als volgt:

“Immers, de documenten die werden voorgelegd m.b.t. de integratie van betrokkene zijn de volgende;

-Kopie verblijfstitel C- kaart betrokkene

-Fiche n°28120 bezoldigingen bedrijfsleiders jaar 2016 betrokkene + aanslagbiljet belastingen jaar 2016

-Document oprichting BVBA M. T. op naam van betrokkene dd. 08.06.2016

De kopie verblijfstitel C-kaart van betrokkene is weinig dienstig in het kader van het huidig onderzoek gelet dat deze informatie gekend is bij de DVZ en dit element hier niet in vraag wordt gesteld. Het verblijfsdocument geeft geen enkele kijk op de sociale en culturele en andere integratie van de betrokkene. De documenten 'fiche bedrijfsleiders' en 'oprichting BVBA' duiden erop dat betrokkene een zaak heeft opgestart in België en dat getuigt van ondernemingszin. De BVBA M. T. werd pas op 09.06.2016 opgericht. Een businessplan of een indicatie van de omzet van het verblijf liggen niet voor. Het verblijf heeft geen werknemers in dienst. In hoeverre de betrokkene in het zijn onderhoud kan voorzien door inkomsten uit deze BVBA is niet duidelijk. Er ligt een document voor "rémunérations des dirigeants d'entreprise voor het jaar 2016" waaruit afgeleid kan worden dat zijn BVBA hem periodiek 2000 euro uitbetaalt. Alleen staat niet aangegeven over welke periodiciteit het gaat (maandelijks, per kwartaal,...). We kunnen anderzijds wel een zekere graad van economische integratie en economische onafhankelijkheid veronderstellen gezien de betrokkene zich zeker genoeg voelde om de BVBA op te richten en als zaakvoerder en enige aandeelhouder een groot deel van het maatschappelijk kapitaal inbracht. Maar de betrokkene heden zijn verblijfsrecht laten behouden omwille van zijn economische integratie die voortspoot uit frauduleus verkregen toegang tot de Belgische markt en arbeidsmarkt is de zaken omkeren. Hij werd immers vrijgesteld van de verplichting om een zelfstandige activiteit uit te oefenen met een beroepskaart (en loondienst te verrichten met een arbeidskaart) uitsluitend omwille van het verblijfsrecht dat hij verkreeg door zijn frauduleus huwelijk met Mevr V. Betrokkene heeft ten gevolge van zijn geveinsde gezinssituatie naast verblijfsrecht eveneens economische voordelen genoten waar hij nooit recht op had. Betrokkenes verblijfsrecht was bij aanvang aangetast door bedrog. De vernietiging van het huwelijk met Mevr V. houdt in dat hij nooit rechten had mogen putten uit het huwelijk. Het zogenaamd gezin dat 'herenigd' diende te worden heeft in werkelijkheid nooit bestaan. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat hij reeds 11 jaar op 'legale' wijze in België verblijft en zich op reguliere wijze economisch geïntegreerd heeft. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt aan de oorzaak van de schade waar hij zich op beroept en hij dient er bijgevolg de gevolgen van te dragen."

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker met een schrijven van 12 oktober 2016 (ter kennis gebracht op 14 januari 2017) werd uitgenodigd om informatie mee te delen en dat hem werd meegedeeld dat er een onderzoek was gestart naar het behoud van zijn verblijfsrecht in België in het bijzonder op basis van artikel 74/20, § 2 en § 3 van de vreemdelingenwet en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tevens wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing naast motieven inzake de integratie van verzoeker, eveneens motieven bevat inzake de door verzoeker gepleegde fraude, inzake de integratie van zijn inmiddels meerderjarige kinderen (van wie het verblijfsrecht ongemoeid wordt gelaten) en inzake zijn sociale, culturele en familiale banden met Turkije en met België. Verzoeker betwist, buiten wat hij in het tweede middel aanvoert, deze overige motieven van de bestreden beslissing niet.

Verzoeker betwist niet dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de aard en de hechtheid van zijn gezinsband, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Hij zegt in het algemeen dat de verwerende partij bij het in overweging nemen van deze elementen op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan en geeft enkel een concrete kritiek op het motief inzake de elementen van zijn integratie en dan meer bepaald zijn economische integratie.

Waar verzoeker verwijst naar zijn 11 jaar durend legaal verblijf, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het huwelijk *ex tunc* vernietigd werd, zodat het huwelijk en ook het verblijfsrecht van verzoeker nooit bestaan heeft. In de bestreden beslissing wordt vervolgens niet ontkend dat er sprake kan zijn van integratie van verzoeker, maar deze wordt afgewogen tegen de door verzoeker gepleegde fraude en de conclusie van de verwerende partij is dat de integratie niet opweegt tegen de gepleegde fraude. Zoals hieronder wordt weergegeven zijn deze afweging en deze conclusie niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk.

Waar verzoeker aanvoert dat hij al die jaren gewerkt heeft en belastingen betaald, en in juni 2016 zijn eigen BVBA heeft opgericht, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing hierover overwogen wordt dat het getuigt van ondernemingszin dat verzoeker een BVBA heeft opgestart, dat deze op 9 juni 2016 werd opgericht, dat een businessplan of een indicatie van de omzet van het verblijf niet voorligt, dat het bedrijf geen werknemers in dienst heeft, dat het niet duidelijk is in hoeverre verzoeker in zijn onderhoud kan voorzien door inkomsten uit deze BVBA, dat uit het voorgelegde document "rémunérations des dirigeants d'entreprise voor het jaar 2016" kan afgeleid kan worden dat zijn BVBA hem periodiek 2000 euro uitbetaalt maar dat niet staat aangegeven over welke periodiciteit het gaat (maandelijks, per

kwartaal,...). Vervolgens wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat een zekere graad van economische integratie en economische onafhankelijkheid wel verondersteld kan worden gezien verzoeker zich zeker genoeg voelde om de BVBA op te richten en als zaakvoerder en enige aandeelhouder een groot deel van het maatschappelijk kapitaal inbracht, maar dat het laten behouden van het verblijfsrecht louter omwille van zijn economische integratie die voortspoot uit frauduleus verkregen toegang tot de Belgische markt en arbeidsmarkt, de zaken omkeren is: verzoeker werd immers vrijgesteld van de verplichting om een zelfstandige activiteit uit te oefenen met een beroepskaart (en loondienst te verrichten met een arbeidskaart) uitsluitend omwille van het verblijfsrecht dat hij verkreeg door zijn frauduleus huwelijk met Mevr V. Daarom heeft verzoeker ten gevolge van zijn geveinsde gezinssituatie naast een verblijfsrecht eveneens economische voordelen genoten waar hij nooit recht op had. De vernietiging van het huwelijk met Mevr V. houdt immers in dat hij nooit rechten had mogen putten uit het huwelijk, zodat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat verzoeker reeds 11 jaar op legale wijze in België verblijft en zich op reguliere wijze economisch geïntegreerd heeft. De verwerende partij besluit met de opmerking dat het persoonlijk gedrag van verzoeker aan de oorzaak ligt van de schade waar hij zich op beroept en dat hij bijgevolg de gevolgen hiervan dient te dragen.

Hieruit blijkt dat in de motieven van de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt ingegaan op de economische integratie van verzoeker maar dat wordt geoordeeld dat deze niet opweegt tegen het feit dat verzoeker fraude heeft gepleegd, met name een schijnhuwelijk is aangegaan om een verblijfsrecht te verkrijgen en zo voordelen en integratie heeft genoten waar hij nooit recht op had. Verzoeker toont in het middel niet aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de maatschappij niets kost en integendeel heeft bijgedragen door het jarenlang betalen van belastingen, wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat verzoeker gewerkt heeft en belastingen betaald heeft, geen afbreuk doet aan het feit dat het huwelijk van verzoeker, dat aanleiding gaf tot zijn verblijfsrecht, werd vernietigd wegens schijnhuwelijk.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing ook nog het volgende wordt overwogen inzake de sociale en culturele banden met België en met Turkije:

“Indien betrokkene ervoor opteert zich te hervestiging in zijn land van herkomst lijkt zijn leeftijd (46 jaar) een re-integratie niet in de weg te staan, en kan de Belgische beroepservaring en zijn talenkennis een meerwaarde betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. De betrokkene heeft het overgrote deel van zijn leven buiten België gewoond. Verder liggen geen elementen voor die zijn culturele en sociale banden met zijn land van herkomst illustreren. Overigens liggen, buiten de weinig specifieke getuigenis van P. B., geen elementen van sociale en culturele banden met België duiden voor. Met andere woorden werd niet aangetoond dat de sociale en culturele banden met België sterker zijn dan die met zijn land van herkomst en kunnen deze banden dus ook niet weerhouden worden als beletsel om het frauduleus verkregen verblijfsrecht in te trekken.”

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.1.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1.

Dat het verblijfsrecht van de drie zonen van verzoeker, waarvan de oudste inmiddels de Belgische nationaliteit heeft, terecht niet wordt ingetrokken, nu de kinderen van verzoeker immers niets te maken hebben met de vermeende fraude in hun hoofde van hun vader.

Dat verzoekers zonen al jaren bij hem wonen en zij een hecht gezin vormen. Dat verzoeker – die alleenstaande is – dan ook zijn gezinsleven in België heeft met zijn zonen.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn kinderen vormen nagenoeg ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Aangezien de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker terugwerkende kracht heeft, wordt het verblijfsrecht geacht nooit te hebben bestaan en dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker en zijn gezin verblijven reeds jarenlang in België en door verweerder wordt de economische integratie van verzoeker erkend.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn kinderen teweegbrengt, ook nu zij meerderjarig geworden zijn.

Het loutere feit meerderjarig te zijn, houdt niet in dat deze kinderen effectief in staat zijn zelfstandig te leven en zij volledig zelfredzaam zijn.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt dat zijn drie zonen al jaren bij hem wonen en zij een gezinscel vormen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. Er wordt door de thans bestreden beslissing geen einde gemaakt aan de beweerde gezinscel. In tegendeel, in de thans bestreden beslissing wordt door de staatsecretaris voor Asiel en Migratie de opening gelaten voor verzoeker om zich op een andere wijze in regel te stellen met de Belgische vreemdelingenwetgeving door een verblijfrecht te bekomen op een andere voor zijn situatie correcte en duurzame rechtsgrond.

Bovendien zijn de kinderen van verzoeker meerderjarig en kunnen zij geacht worden in te staan voor hun eigen levensonderhoud.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze wordt ingegrepen in het gezinsleven van verzoeker.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het bestaan van het gezinsleven van verzoeker met zijn zonen in België wordt niet als dusdanig aanvaard door de verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

"Er liggen geen elementen van betrokkens familiale banden in het land van herkomst voor. Dat dergelijke banden, ondanks ons verzoek, niet geduid werden heeft niet als gevolg dat de DVZ automatisch ervan uit zal gaan dat ze niet bestaan. Uit het administratief dossier van zijn eerste echtgenote T., Z. blijkt dat zij op 04.02.2013 aangetroffen werd op het adres van de betrokkene. Zij had zich op verblijfsrechtelijk vlak niet in orde gesteld en werd gerepatrieerd op 12.02.2013. In 2014 en 2016 heeft zij nog aanvragen ingediend voor het verkrijgen van een visum type C in functie van haar Belgische zoon die steeds geweigerd werden. Uit bovengenoemd arrest van het Hof van beroep te Gent (2014/AR/2489) blijkt dat "de moeder en de twee andere kinderen zijn samen vertrokken in Turkije om naar België te komen; de kinderen zijn in België aangekomen einde 2011 op een legale wijze; de moeder is omstreeks dezelfde periode illegaal in Gent aangekomen." En verder stelt de rechter in beroep: "ook het gegeven dat de eerste echtgenote illegaal naar België werd gehaald en dat maximaal werd gepoogd om haar correcte identiteit- waaruit de door de eerste in de schragende motieven aangevoerde 'carrousel' blijkt- te verbergen, bevestigt integendeel het oordeel dat de appellant (= de

betrokkene) wel degelijk enkel omwille van het verblijfsrechtelijk voordeel met de tweede geïntimeerde (= Mevr V.) in het huwelijk is getreden." Met andere woorden blijkt uit het arrest de emotionele band tussen de betrokkene en zijn eerste echtgenote. Zij verblijft op heden in Turkije. Er moet rekening gehouden worden met het feit dat zijn in België verblijvende kinderen allen meerderjarig zijn. Deze meerderjarigheid houdt in dat zij juridisch gezien als burgerlijk bekwaam en aansprakelijk beschouwd worden. De gezinscel wordt door deze intrekking van het verblijfsrecht niet geschonden. Deze beslissing wordt daarenboven genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten zodat de betrokkene de kans heeft, indien hij dit wenst, een verblijfsrecht te bekomen op een andere, voor zijn situatie correcte en duurzame, rechtsgrond. Huidige beslissing betreft een gepaste maatregel die in verhouding staat met de gepleegde fraude. Uit het geheel van het dossier blijkt geen beletsel voor het intrekken van het frauduleus verkregen verblijfsrecht van de betrokkene overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij het doorslaggevend vindt dat de kinderen van verzoeker die in België verblijven allen meerderjarig zijn en dat daarom een gezinscel niet wordt verbroken.

De Raad dient op te merken dat dit strookt met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoeker dat "het loutere feit meerderjarig te zijn, houdt niet in dat deze kinderen effectief in staat zijn zelfstandig te leven en zij volledig zelfredzaam zijn". Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker met deze beweringen niet op concrete wijze aantoont dat zijn drie meerderjarige kinderen afhankelijk zijn van verzoeker of dat verzoeker afhankelijk zou zijn van hen. Verzoeker had als antwoord op de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken ook stukken voorgelegd inzake de integratie van zijn zonen, waaruit blijkt dat de oudste zoon (22 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing) werkt en de twee jongste zonen (19 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing) ingeschreven zijn in het secundair onderwijs. Hieruit blijkt niet dat de oudste zoon die werkt, afhankelijk zou zijn van de vader, en hieruit blijkt evenmin automatisch en zonder verdere verduidelijking dat de twee jongste zonen nog afhankelijk zijn van de vader. Een concrete afhankelijkheidsband van de meerderjarige kinderen met verzoeker wordt niet aangetoond. *In casu* steunt het niet op een verkeerde feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een familie- en gezinsleven in België dat moet worden beschermd.

In de bestreden beslissing wordt ook dieper ingegaan op de banden die verzoeker nog zou hebben met zijn ex-echtgenote en de moeder van zijn kinderen, die in Turkije woont. In het verzoekschrift betwist verzoeker niet dat hij mogelijk nog familiale banden heeft met personen in Turkije.

In de bestreden beslissing wordt ten slotte ook opgemerkt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat er momenteel nog geen sprake is van een vrijwillig vertrek of van een gedwongen verwijdering en verzoeker de kans heeft om, zoals vermeld in de bestreden beslissing, een verblijfsrecht te aan te vragen op een andere rechtsgrond.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen belangenafweging is, wordt vooreerst herhaald dat er geen beschermenswaardig gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM is aangetoond, zodat in dit verband geen belangenafweging diende te geschieden. Tevens wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt overwogen dat deze beslissing een gepaste maatregel betreft die in verhouding staat met de gepleegde fraude, waarbij de Raad opmerkt dat deze fraude door verzoeker niet ontkend wordt. De verwerende partij besluit met te stellen dat uit het geheel van het dossier geen beletsel blijkt voor het intrekken van het frauduleus verkregen verblijfsrecht van verzoeker overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM zoals door verzoeker uiteengezet kan niet worden aangenomen. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel : schending van het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel

Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Dat verzoeker reeds op 3 september 2012 van zijn Belgische echtgenote gescheiden is en zijn verblijfsrecht niet werd ingetrokken.

Dat pas op 11 februari 2016 door het Hof van Beroep van Gent een arrest werd geveld waarin het huwelijk met zijn Belgische echtgenote vernietigd werd.

Pas op 21 maart 2017 – hetzij 5 jaar na zijn echtscheiding– wordt het verblijfsrecht van verzoeker ingetrokken.

Door een dergelijk lang legaal verblijf ontstond bij verzoeker dan ook het gerechtvaardigde vertrouwen dat hij verder in België kon verblijven. Minstens was dit de verwachting die bij verzoeker is ontstaan, waardoor hij (en zijn gezin) zich verder integreerden in de samenleving.

De bestreden beslissing behelst dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij reeds sedert 3 september 2012 van zijn echtgenote gescheiden is en dat zijn verblijfsrecht destijds niet werd ingetrokken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker nalaat aan te geven op welke juridische basis het verblijfsrecht van verzoeker in 2012 kon ingetrokken worden. De juridische basis voor de thans bestreden beslissing is pas als rechtsregel in werking getreden op 7 juli 2016.

Bovendien betekent een scheiding nog niet dat zijn verblijfsrecht op frauduleuze wijze verkregen zou zijn. Een scheiding kan geenszins worden gelijkgesteld met een schijnhuwelijk. De loutere vaststelling dat verzoeker gescheiden was van mevrouw V. kon niet volstaan om fraude vast te stellen in hoofde van verzoeker.

Het derde middel is ongegrond.”

3.3.3.1. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Verzoeker voert aan dat hij reeds op 3 september 2012 van zijn echtgenote is gescheiden en dat zijn verblijfsrecht toen niet werd ingetrokken. Pas op 11 februari 2016 werd verzoekers huwelijk door het hof van beroep vernietigd en pas op 21 maart 2017 werd zijn verblijfsrecht ingetrokken. Bij verzoeker was bijgevolg het vertrouwen gewekt dat hij verder in België kon verblijven.

Er wordt op gewezen dat het verblijfsrecht van verzoeker niet wordt ingetrokken/beëindigd omdat hij gescheiden is van zijn Belgische echtgenote, maar wel omdat dit huwelijk nietig werd verklaard en verzoeker zijn verblijfsrecht dus heeft verkregen op grond van fraude. Bijgevolg is een verwijzing naar de datum van echtscheiding niet ter zake dienend en kon verzoeker uit het feit dat na de echtscheiding er geen intrekking van zijn verblijfsrecht was, geen rechten of vertrouwen putten.

Het verblijfsrecht van verzoeker wordt ingetrokken/beëindigd omdat hij fraude heeft gepleegd die heeft bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijfsrecht, met name heeft verzoeker een schijnhuwelijk afgesloten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit gebeurde middels een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent d.d. 5 juni 2014 en een arrest van het hof van beroep te Gent d.d. 11 februari 2016. Pas na deze datum kon de verwerende partij stappen beginnen zetten in het kader van de eventuele intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker. Een eerste stap in dit verband gebeurde op 12 oktober 2016, met de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin verzoeker werd uitgenodigd om informatie mee te delen en hem werd meegedeeld dat er een onderzoek was gestart naar het behoud van zijn verblijfsrecht in België in het bijzonder op basis van de artikelen 74/20, § 2 en § 3 en 74/13 van de vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zeven maanden gewacht om dit te melden aan verzoeker. Verzoeker kan uit deze zeven maanden geen vertrouwen putten dat de nietigverklaring van zijn huwelijk zonder gevolgen zou blijven. Dat de kennisgeving van deze brief enkele maanden later gebeurde, kan *in casu* evenmin een schending van het vertrouwensbeginsel

meebrengen. Evenmin toont verzoeker aan dat er in zijn concreet geval sprake was van toezeggingen of beloften.

Het getuigt van zorgvuldigheid van de verwerende partij dat zij geen stappen ondernomen heeft tijdens de beroepsprocedure tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, maar dat zij gewacht heeft tot na het arrest van het hof van beroep van 11 februari 2016.

Zoals reeds gesteld schendt de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Een schending van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET